

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Győrfi Annamária jogtanácsos által képviselt(....) felperesnek a Dr. Szalmási Ügyvédi Iroda (....) által képviselt ...(....) alperes ellen pénztartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 16-án kelt 31.P.20.398/2009/2. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy az alperest marasztaló összeget 9.000.000 (Kilencmillió) forintról 8.845.867 (Nyolcmillió-nyolcszáznegyvenötezer-nyolcszázhatvanhét) forintra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 90.000 (Kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A Fővárosi Ítéltábla megállapítja, hogy az alperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett 540.000 (Ötszáznegyvenezer) fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes jogelődje, a(....) felszámoló által képviselt(.....) 2008. október 22-én fizetési meghagyás iránti kérelmet terjesztett elő az alperessel szemben, amely nemperes eljárás ellentmondás folytán perré alakult.

A Fővárosi Bíróság a 2009. szeptember 16-án kelt 31.P.20.398/2009/2. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 9.000.000 forintot és annak 2008. január 23. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatát, valamint 120.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 540.000 forint illetéket az alperes köteles külön felhívásra megfizetni a Magyar Államnak.

Határozatának indokolása szerint az alperes 2006. május 5-én megvásárolta (továbbiakban: adós) 6.000.000 forint névértékű üzletrészét és annak képviselője lett. Az adós 2008. január 23-i kezdő időponttal felszámolás hatálya alá került. Az

alperes, mint az adós szervezeti képviselője, a felszámoló felhívására a könyvelője segítségével, 2008. április 30-i fordulónappal egyszerűsített éves beszámolót és tevékenységet záró mérleget készített. A mérleg adatai szerint a felszámolás kezdő időpontjában az adós 9.000.000 forint pénzeszközzel rendelkezett. A felszámoló felszólította az alperest, mint az adós ügyvezetőjét, hogy a mérlegben megjelölt, felszámolási vagyont képező 9.000.000 forint pénzeszközt adja át a felszámoló részére, azonban a felszólítás eredménytelen maradt.

A felperesi jogelőd az alperessel szemben előterjesztett keresetében a Gt. 29. § (1) bekezdése [helyesen: 30. § (1) bekezdés] és a Ptk. 339. §-a alapján kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 9.000.000 forint és annak 2008. január 23-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamata, valamint az eljárási költség megfizetésére. Követelése ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője, a köteles lett volna a felszámolás elrendelését követően átadni az adós felszámolási vagyonát a felszámoló részére, azonban ezt elmulasztotta, ezáltal az ügyvezetői kötelezettsége megszegésével az adósnek kárt okozott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezésében azt állította, hogy a tevékenységzáró mérlegben feltüntetett pénzeszközt a könyvelő tévedésből írta be. A tévedés oka az volt, hogy korábbi szerződésekben az üzletrész-átruházások ellenértékét 3.000.000 forint illetőleg 6.000.000 forint vételárban jelölték meg, valójában azonban az alperes a 6.000.000 forint névértékű üzletrészt 6.000 forint vételárért, a társa pedig a 3.000.000 forint névértékű üzletrészt 3.000 forint vételárért vásárolta meg. Állította, hogy az üzletrész megvásárlásakor a korábbi tulajdonostól sem pénztárkészletet, sem egyéb vagyont, iratokat nem vett át.

Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta. Döntése során figyelembe vette, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján a felszámolás alatt álló szervezet vezetőjének a felszámolás kezdő időpontját megelőző forduló nappal éves beszámoló és egyszerűsített mérlegkészítési kötelezettsége áll fenn, továbbá valamennyi vagyont és iratot köteles átadni a felszámolónak. A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (1) és (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését - az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal - a gazdasági társasági érdekének elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Az ügyvezetési kötelezettségeik vétkes megszegésével a gazdasági társaságoknak okozott káráért a polgári jog szabályai szerint felelnek a társasággal szemben. A Ptk. 339. § értelmében kártérítési felelősséggel tartozik az, aki másnak jogellenesen kárt okoz, kivéve ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdése értelmében ebben a perben az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az általa elismerten aláírt mérleg adatai nem felelnek meg a valóságnak, abban számviteli tévedés található. Az alperes az elsőfokú eljárásban a védekezése alátámasztására csatolta az üzletrész eladójával,2008. november 4-én készített közös írásbeli nyilatkozatot, melyben azt rögzítették, hogy a 2006. május 5-én létrejött üzletrész vételára tévesen került 6.000.000 forintban megjelölésre, mert az helyesen 6.000

forint. A 6.000 forint vételárat a szerződés aláírásával a vevő készpénzben megfizette. Az eladó írásban úgy nyilatkozott, hogy a vevőnek házipénztárt nem adott át.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a fenti nyilatkozat valóságtartalma kétséges a nyilatkozó felek érdekeltsége és annak utólagos elkészítése miatt. Rámutatott arra is, hogy az üzletrész átruházások ellenértéke jelen ügyben nem bír relevanciával, tekintettel arra, hogy az üzletrész ellenértékét az eladó kapja meg, és az nem képezi a társaság vagyonát, ezért az üzletrész átruházás során megállapított valós vételár valójában az adós társaság pénzeszközeinek mértékét nem befolyásolja. Az elsőfokú eljárás során az alperes további bizonyítást nem ajánlott fel. Az elsőfokú bíróság az alperes terhére értékelte, hogy az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta bizonyítani az általa aláírt tevékenységet lezáró mérleg adatainak valótlanosságát, azaz azt a tényt, hogy a mérleg fordulónapján nem állt az adós rendelkezésére pénzeszköz.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes jogi képviseletével kapcsolatos költsége megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján 120.000 forintban határozta meg. Az alperest kötelezte a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 540.000 forint illeték állam javára történő megfizetésére is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, melyben kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára. Jogorvoslati kérelmében megismételte azt az állítását, hogy a társaság üzletrészenek megvásárlásakor sem könyvelési iratanyagot, sem vagyont, így pénzeszközt sem kapott. Előadása szerint az adós tevékenységzáró mérlege „a felszámoló kérésére készült”, azonban a mérleget készítő könyvelő tévesen rögzítette a 9.000.000 forint pénzeszköz meglétét. Az alperes véleménye szerint a több éve működő gazdasági társaságnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő tárgyi- és pénzeszközeinek pontos felmérése szakkérdés, amely hosszabb bizonyítási eljárás során, csak könyvszakértő közreműködésével igazolható. Érvelése szerint az adós korábbi tulajdonosa nem adta volna el az üzletrészt összesen 9.000 forint összegért a két vevőnek, ha az adósnak 9.000.000 forint pénzeszköze lett volna. Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatta le a szükséges bizonyítási eljárást annak felderítése érdekében, hogy az adós a felszámolás kezdetekor valóban rendelkezett-e 9.000.000 forint pénzeszközzel, és emiatt - véleménye szerint megalapozatlanul - az alperes terhére értékelte, hogy a pénzt a korábbi tulajdonosoktól átvette és eltüntette.

Az elsőfokú eljárás befejezését követően az adós elleni felszámolási eljárás egyszerűsített módon befejeződött, a felszámolási ügyben eljáró Fővárosi Bíróság a 2010. január 4-én kelt 16.Fpk.01–07005093/40. számú végzésében a felperesi jogelőd gazdálkodó szervezetet megszüntette. A Fővárosi Ítéltábla a 2012. április 23-án kelt 13.Gf.40.219/2010/2. számú végzésével megállapította, hogy az eljárás a felperesi jogutód perbelépéséig félbeszakadt. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal a

2011. november 30-ai bejelentésével jogutódként a perbe belépett, perbeli jogutódlását a Fővárosi Ítéltábla a 2012. március 29-én meghozott és 2012. május 3-án jogerőre emelkedett 13.Gf.40.001/2012/2. számú végzésével megállapította.

A felperesi jogutód a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helytálló indokai alapján. Hangsúlyozta, hogy az alperes maga írta alá a 2008. évre elkészített tevékenységzáró mérleget, tehát ismernie kellett az adós gazdasági társaság vagyoni helyzetét, könyveit. Az alperesnek ebben a perben nem azt kellett bizonyítania, hogy az üzletrészenek megvásárlása időpontjában a korábbi tulajdonostól milyen pénzeszközt kapott vagy nem kapott. Azt kellett volna igazolnia, hogy a felszámolás kezdő időpontjában nem állt rendelkezésre a mérlegben rögzített, de a felperes által vitatott felszámolási vagyon. Az alperest a felszámolás kezdő időpontja után a Cstv. 31. § (1) bekezdése alapján beszámoló készítési kötelezettség terhelte, ennek elvégzésére a felszámoló csupán figyelmeztette az ügyvezetőt, a mérleg adatait nem a felszámoló határozta meg. Az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a körben, hogy a mérleg adataival ellentétes tényeket igazolja. Az alperes az elsőfokú eljárás során hitelt érdemlően bizonyítani nem tudta, hogy az adósnak nem volt 9.000.000 forint összegű pénzvagyona a felszámolási eljárás kezdő időpontjában, ezért fellebbezése alaptalan.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján az alperes kártérítési felelőssége körében értékelendő tényeket helyesen állapította meg, a tényállást a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet meghozatala után bekövetkezett változásokra tekintettel az alábbiakkal egészíti ki:

A(.....) adós felszámolására irányuló eljárásban a Fővárosi Bíróság 16.Fpk.01–07005093/40. szám alatt 2010. január 4-én meghozott végzésében az adós gazdálkodó szervezetet egyszerűsített felszámolás keretében megszüntette. A felszámolási ügyben eljáró bíróság a Cstv. 57. § (2) bekezdésének a) és e) pontjába sorolt hitelezői igények részbeni kielégítése végett felosztotta és az adósnak az alperesi volt képviselővel szemben fennálló 9.000.000 forint és annak járulékai összegében peresített követeléséből álló felszámolási vagyont átadta oly módon, hogy abból azkategóriás hitelezői követelése kielégítésére 75.000 forint, az e) kategóriás előnyös kielégítést élvezető hitelezői igénye kielégítésére 4.002.000 forint, a további e) kategóriás hitelezői igénye részbeni kielégítésére 4.768.867 forint tőkekövetelést (és az azután járó kamatkövetelést) kapott. A felszámolási ügyben eljáró bíróság a peresített követelés további részét az ... kategóriás, és akategóriás hitelezői követelése részbeni kiegyenlítésére osztotta fel. A 16.Fpk.01–07005093/40. számú végzés 2010. február 4-én jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak az alperes kártérítési felelőssége vonatkozásában kifejtett jogi álláspontjával. Az alperes az adós társaság 6.000.000 forint névértékű üzletrészét 2006. május 5-én vásárolta meg, ettől az időponttól kezdődően az alperes az adós tagja és vezető tisztségviselője lett. Az adós 2008. január 23-ai kezdő időponttal felszámolás alá került, ezért az alperes, mint az adós bejegyzett vezető tisztségviselője, a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a) pontja szerint köteles volt a kezdő időpontot megelőző napra, mint mérleg-fordulónapra tevékenységet lezáró mérleget készíteni és annak alapján az adós vagyont a felszámolónak átadni. Az alperes a mérleg-készítési kötelezettségét a felszámoló felhívására néhány hónapos késedelemmel teljesítette, a mérleg aláírásával azt igazolta, hogy az adósnak a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal 9.000.000 forint pénzeszközből álló vagyona volt. A felszámoló, mint az adóst képviselő személy által indított perben az alperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján annak a kötelezettsége, hogy a vagyon meglétét alátámasztó okirati bizonyítékkal szemben kétséget kizáróan igazolja, hogy az adósnek a felszámolás kezdő időpontjában nem volt vagyona. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján megfelelően tájékoztatta az alperest védekezése körében őt terhelő bizonyítási kötelezettségről, azonban az alperes a felhívás ellenére célravezető bizonyítási indítványt nem tett, további bizonyítékot nem csatolt. Az ellenkérelme alátámasztásaként előadottak a jogvita eldöntése tárgyában nem bírtak relevanciával, mert az alperesnek nem azt kellett bizonyítania, hogy mennyiért vette az üzletrészét, illetőleg 2006. május 5-én volt-e az adósnak vagyona, hanem azt, hogy a felszámolás kezdő időpontjában, 2008. január 23-án az adós nem rendelkezett vagyonnal. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az üzletrész-átruházásakor megállapított és kifizetett vételár nem áll összefüggésben a társaság vagyonával, mert azt nem a társaság, hanem a társasági üzletrészt eladó korábbi tulajdonos kapta. Az elsőfokú bíróság nem sértette meg az eljárási szabályokat, mert a bizonyítandó tények vonatkozásában a bizonyításra köteles felet a megtartott tárgyaláson tájékoztatta. A bíróságot hivatalból bizonyítási kötelezettség nem terhelte, ezért az alperesnek az ítélet hatályon kívül helyezésére és újabb eljárás elrendelésére vonatkozó fellebbezése megalapozatlan.

A marasztalási összeget a Fővárosi Ítéltábla a felszámolási bíróság végzésében rögzített követelés-engedményezés mértéke szerint módosította, tekintettel arra, hogy a felperesi jogutódként perbelépett hitelező a keresetben megjelölt követelésből a követelés-átruházás folytán 8.845.867 forint tőke és annak késedelmi kamatai összegében vált a követelés jogosultjává, egyebekben az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pereszes alperes a Pp. 239. §-a, és a 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes jogi képviseletével kapcsolatos költségét, melynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a kifejtett képviselői tevékenység és a pertárgyérték figyelembe vételével határozott meg 88.000 forint összegben. Az alperes az elsőfokú bíróság 2010. január 29-én kelt 31.P.20.398/2009/4-I. számú végzése alapján személyes

költségmentességben részesült, ezért a másodfokú eljárásban feljegyzett fellebbezési illetéket pervesztessége miatt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján történt.

Budapest, 2012. október 11.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Volein Anna s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Gál Judit
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósaíi tisztviselő